

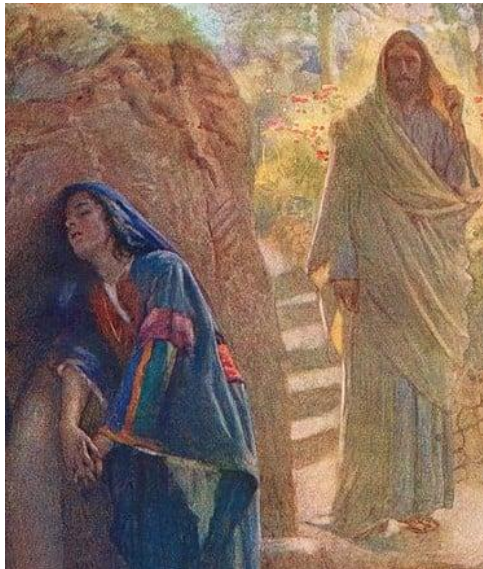
20 april 2025 – Eerste Paasdag

‘MARIA!’

Johannes 20, vers 1 t/m 18

Gemeente van Christus, beste kinderen, Heb je het ook wel eens gehad dat je ergens zomaar aan voorbij liep... Bijna te laat voor school... haasten, haasten... ‘Mam, waar is mijn beker die ik mee moet nemen?’ ‘Die had ik zojuist op tafel gezet, had je die niet gezien?’ ‘En mijn broodtrommel?’ ‘Ja, die staat ernaast.’ ‘En waar is mijn tas?’ ‘Daar ben je zojuist overheen gesprongen in al je haast...’ Hoe komt het dat je al die dingen niet zag? Omdat je heel gehaast was... Nou, ik denk dat er bij Maria, Maria Magdalena, ongeveer hetzelfde aan de hand was op die Eerste Paasdag. We zullen in de preek eens heel goed gaan opletten wat er met Maria aan de hand is... en hoe het komt dat alles helemaal anders voor haar werd op die Eerste Paasdag. Ik hoop dat wij daar veel van kunnen leren *en dat wij zullen zien hoe alles ook voor jou en u en mij anders mag worden, omdat het Pasen is.*

Maar eerst even naar die Maria terug... Maria had niet haast om naar school te gaan, waardoor zij allemaal dingen niet had gezien. Het was iets anders. Wat was er met Maria aan de hand? Maria was heel erg verdrietig. En als je heel erg verdrietig bent, dan zie je soms ook alles niet zo goed meer. De tranen in je ogen en dat volle hoofd zorgen ervoor dat je je helemaal niet goed meer kan concentreren. Zo ging het bij Maria. Ze kwam in 's morgens heel vroeg bij het graf van Jezus aan. Misschien had ze niet kunnen slapen en was ze daarom heel vroeg uit bed gegaan..., want ze had zoveel verdriet nu Jezus was gestorven. Jezus had haar lang geleden beter gemaakt. Zeven demonen had Hij bij haar uitgeworpen. Ze had zich weer helemaal als nieuw gevoeld. En samen met andere vrouwen en mannen was ze Jezus al die tijd gevolgd. Ze hadden voor Jezus wat mogen zorgen. (Voor de volwassenen: in Lukas 8 kan je daarover lezen dat een aantal rijkere vrouwen Jezus financieel ondersteunden tijdens Zijn rondreis.) Maar nu... Nu was Jezus gestorven. Haar Redder was dood. Degene van Wie zij heel veel hield was er niet meer. Wat hadden ze vreselijke dingen met Hem gedaan: aan een kruis gehangen en keihard uitgelachen en gemene grappen over Hem gemaakt. En nu was ze daar bij het graf van Jezus..., maar ze schrok, want – je gelooft het of je gelooft het niet – het graf was open. Dat ook nog! Ze hadden het lichaam van Jezus ook nog eens weggenomen! Zoiets gebeurde wel eens in die tijd - grafroof noem je zoiets: men wilde dan het dure kleed stelen waarin iemand was begraven en ook de luxe specerijen die voor een goede geur moesten zorgen in het graf. Maria had niet in het graf gekeken hoor, ze was zo weggerend uit schrik en verdriet. Net zoals jij over je tas heen gesprongen was, toen je zo'n haast had...

Later, toen ze terugkwam bij het graf, zag Maria twee engelen in het graf zitten. Twee engelen zittend in het graf..., nou, dan zou je toch wel doorhebben dat er iets anders aan de hand was? Dan zou je toch wel hebben begrepen dat Jezus was opgestaan... Nee, nog niet. En de engelen vragen aan Maria: ‘waarom huil je?’ Maria zag door haar tranen volgens mij niet eens dat het engelen waren... En dan vraagt nog een keer iemand aan haar, iemand die achter haar stond: ‘waarom huil je?’ Maria dacht dat het de tuinman was, de beheerder van de begraafplaats. Maar dan roept die tuinman haar naam: ‘Maria!’ En pas dan..., pas dan ziet ze het. Ze was zo maar langs al die bijzondere dingen heel gerend – dat open graf, die engelen, die ‘tuinman’ – nu pas beseft ze: Jezus is opgestaan! En dan wordt alles anders voor Maria... Alles wordt anders, nu Jezus – want Hij was die tuinman - haar naam noemde.

Maria zag het pas, toen Jezus haar naam noemde. Toen pas werd ze wakker... Dat is echt iets heel menselijks. Vanuit onszelf kunnen wij niet zien wat God ons wil laten zien. We zijn verblind, het is te donker, wij hebben een slaapmasker op, we kijken niet goed, zeg het maar. God moet ons echt roepen, erbij roepen, wakker schudden..., willen wij gaan zien wat Hij ons wil laten zien.

Want volgens mij ligt dat niet eens aan het heel bijzondere van de opstanding. Want eigenlijk hè – ik zeg het vooral even voor de jongeren en volwassenen die het misschien wel lastig vinden om erin te geloven – eigenlijk zijn er best goede, rationele redenen om aan te nemen dat die opstanding echt gebeurd is. Want: hoe kunnen discipelen later nu overal gaan vertellen dat Jezus is opgestaan, als het lichaam gewoon in het graf had gelegen? Dan had niemand het geloofd, zeker geen twee miljard mensen zoals nu. Of hadden zij dan zelf het lichaam van Jezus uit het graf gehaald en ergens verstopt? Nou, los van de vraag hoe ze dat voor elkaar

hadden moeten krijgen met een Romeinse soldatenwacht bij het graf..., waarom zouden ze dat doen? Waarom zouden ze later zelfs liever de doodstraf willen ondergaan, dan zeggen dat ze gelogen hadden en Jezus niet was opgestaan. Blijkbaar waren ze er zo van overtuigd en hadden ze Jezus echt ontmoet en wilden zij voor dit geloof liever sterven dan het niet meer aan anderen vertellen. En verder: een paar jaar na Jezus' opstanding schrijft Paulus dat er 500 getuigen waren van de opstanding. 500 mensen die Jezus hadden gezien na Zijn opstanding en de meesten van die 500 zijn er nog. ‘Ga maar navragen, als je het niet gelooft’. Nou, dat ga je niet schrijven, als je er niet helemaal zeker van

bent... Er zijn echt heel sterke bewijzen van de opstanding, maar toch: Jezus moet ons wakker roepen. Want het kan je verdriet zijn zoals bij Maria, maar het kunnen ook allerlei andere dingen zijn waardoor het geloof niet tot ons doordringt. Wat andere mensen roepen en denken. Of – zoals ik eens van een heel geleerde meneer (dr. Peter Roelofsma) las: hij was zo druk met zijn studie, met de wetenschap, hij haalde allemaal prijzen binnen omdat hij zo knap was..., maar toen... Hij was in Engeland voor weer een belangrijk congres...,

maar toen hij onderweg naar de universiteit wandelde, kwam hij langs een kerkje... 'daar moet ik even in', zo voelde hij. En toen hij daar zat en de mensen aan het zingen waren..., toen zag hij opeens een groot, bijzonder licht. Jezus riep hem en toen werd hij wakker...

Nou, zo zal het niet bij iedereen gaan, maar wat ik ermee wil vertellen: wij allemaal – studieboeken en praktische mensen, mensen met een grote rugzak of mensen die het voor de wind gaat – wij allemaal zitten soms zo vast in allerlei dingen, in ons denken, in ons voelen, in wat wij horen..., dat wij wakker geschud moeten worden..., dat wij geroepen moeten worden. Maar wat mooi: Jezus roept Maria daarom uit al haar piekeren. De opgestane Heer, de Heere Jezus roept. Ook vandaag.

Maar even nu over die plek waar Jezus Maria roept..., de graftuin. Ik moest hierbij aan nog een andere geschiedenis uit de Bijbel denken...

De Bijbel begint met ons te vertellen over een prachtige tuin. De prachtige wereld die God heeft geschapen, een tuin vol van leven. Het was goed, zo zei God. Zeer goed. Maar... die prachtige tuin van vroeger, waar Adam en Eva mochten leven, die prachtige tuin is niet meer zo mooi... Onze wereld lijkt meer op die graftuin, waar wij nu Maria in tegenkomen. Hoe de graftuin waar Jezus was begraven er precies heeft uitgezien weet ik natuurlijk niet, maar vaak vind ik een begraafplaats mooi en niet mooi.. Aan de ene kant is het heel mooi: het is er vaak heerlijk stil, er heerst een bijzondere rust... en je hoort vogels fluiten. Vaak staan er ook mooie struiken, of oude bomen en ook bloemen. Maar aan de andere kant is een graftuin helemaal niet mooi: alle grafstenen verwijzen naar de dood. Een begraafplaats is een plek vol verhalen, levensverhalen die vaak tekort zijn geweest. En de bloemen bij de graven zijn er geplant of neergelegd als teken van liefde, omdat de liefde nog het enige is dat is overgebleven. Een begraafplaats is zo dubbel: mooi en vreselijk tegelijkertijd. Nu, zo dubbel is het met deze wereld: gelukkig zijn er nog heel veel mensen, dieren, planten en bomen overgebleven en is het nog op heel veel plekken mooi op deze wereld..., maar er is ook zoveel onherstelbaar kapot gegaan op deze wereld. Plotseling afgebroken. Zoveel verdriet. Pijn. Angst. Onbegrijpelijke verhalen. De dood. Nu, zo'n graftuin is eigenlijk de wereld in het klein: een plek met nog heel veel prachtige bloemen en stukjes van rust..., maar zo getekend door de vergankelijkheid, de pijn en de dood. En aangetast door de zonde.

Nou, maar ik vroeg de kinderen natuurlijk naar de tuin van Adam en Eva... even nog een vraag hierover: toen Adam en Eva God ongehoorzaam waren geweest en hadden geluisterd naar die slang en toen zij zich voor God hadden verstoppt..., waar was God toen? (...) God wandelde in de hof. God liep de tuin door en Hij riep Adam en Eva: 'waar ben je?' ... Nu, weet je wat ik nu zo bijzonder vind? Wij hebben nu weer over een tuin gelezen... en nu niet over de angstige Adam en Eva, maar over de verdrietige Maria in de tuin... en waar was Jezus? Nou, precies zoals bij Adam en Eva(!) God wandelde door de tuin en Hij riep Adam en Eva..., nu zo wandelt Jezus nu ook in de tuin en roept Hij Maria. Weer roept God dus in de tuin! En dat vind ik zo mooi. God roept ons. Heeft Hij ons nodig dan? Moeten wij iets voor Hem doen? Nee, *Hij wil niet zonder ons!* God wilde niet met Zijn wereld verder zonder Adam en Eva, zonder de mensen. En Jezus wil niet Pasen vieren, zonder Maria. Hij zoekt ons op.

En dit keer heel anders dan bij Adam en Eva. Toen God Adam en Eva riep vanuit hun verstopplek, toen riep Hij: 'waar ben je? Waar ben je mee bezig? Wat heb je gedaan?' Maar nu niet: 'Eva en Adam, wat hebben jullie er een puinhoop van gemaakt..., jullie hebben straf verdiend, want jullie hebben alles kapot gemaakt!' Nee, Jezus roept alleen maar: '*Maria...*' Nu, ik weet niet of de kinderen dat wel eens hebben meegemaakt, toen ze vader of moeder kwijt zijn geraakt tijdens het winkelen, maar zo moet het volgens mij hebben geklonken: 'Maria!' 'Daar ben je.' 'Ik heb je gevonden'.

Mooi hè: *het eerste wat hij hier over Jezus na zijn opstanding lezen, is dat Hij Maria opzoekt en dat Hij haar naam noemt. We worden erbij geroepen. Het mag geen Pasen zijn, zonder jou.* Je wordt erbij geroepen. Jezus zoekt ons op, daar waar wij nu ons bevinden. In welke situatie wij misschien ook vastzitten, want: die Maria, die kon niets anders dan naar het graf van Jezus weer gaan, ze huilde, ze zag niets van wat er werkelijk aan de hand was. Maar Jezus wachtte niet tot ze hier een beetje uit was gekomen en ze zelf wat stappen had ondernomen. Nee, Hij kwam naast haar staan. *Zonder dat je het merkt kan Jezus opeens dus naast je komen staan.* Zou Hij misschien ook al naast jou of u hebben gestaan, zonder dat je het doorhad?

En wat ik dan ook zo mooi vind: Jezus noemt Maria bij haar naam. Niet 'hulende vrouw', 'arme meid', maar: Maria. Want – altijd onthouden: bij God heb je een naam. Op school ben je soms bij een invalkracht misschien die jongen met dat zwarte T-shirt, of dat meisje met dat blonde haar. Voor de buurt ben je misschien dat meisje dat zo goed kan voetballen, of die jongen die iets heel doms heeft gedaan. Maar *bij God heb je een naam.* Daarom werd – toen je werd gedoopt (de meeste kinderen zijn al gedoopt) voor je doop eerst je naam genoemd. God liet je naam noemen. En vervolgens werd de Naam van God genoemd: ik doop je in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Bij God zijn wij niet ons karakter, je levensgeschiedenis, de optelsom van je successen of mislukkingen, de lijst van je volgers, uw leeftijd, de cijferlijst van je examen, of het beeld dat je van jezelf in de spiegel ziet. Van dat alles horen wij niets hier in de graftuin..., al die dingen werden even aan de kant geschoven... en er klinkt: 'Maria'. God roept zonder bijgedachten, zonder allerlei dingen over je te willen zeggen..., Hij roept je naam, want Hij wil Zijn leven met je delen.

Jezus kwam terug naar het graf en riep Hij haar bij haar naam om haar bij die dood weg te trekken en mee te nemen. Niet in het oude blijven hangen. Niet vastgenageld staan waar je staat. Ook voor jou [vul je naam maar in] mag vanaf vandaag alles anders worden.

Eigenlijk had Jezus voor Zijn sterven al verteld dat het precies zo zou gaan. Jezus noemde Zichzelf namelijk eens een herder en toen zei Hij tegen de mensen (Johannes 10, vers 27): 'Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij. En Ik geef hun eeuwig leven.' Nou, dat is precies wat hier gebeurt: Jezus was er als een herder op uit getrokken. Hij zocht een verdwaald schaap in de weide van de graftuin. En... Maria, het schaap, hoorde Zijn stem. Zij hoorde de stem van de Herder. *Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze...* Hij kent ze bij name. 'Maria'. Mijn schapen horen Mijn stem en Ik ken ze... en Ik geef hun eeuwig leven. Jezus had het al voorzeggd. Hij was de Herder Die Zijn leven voor

Zijn schapen zal gaan geven, zodat zij eeuwig leven zullen mogen ontvangen.

Bijzonder hè? *Op Eerste Paasdag tot de ontdekking komen dat Jezus naast je staat... dat Hij je naam roept... en dat Hij je bij dat graf en het doodse vandaan wil trekken om met Hem het nieuwe leven van Pasen aan te gaan en in te gaan...* Dat wil ik jullie met deze preek meegeven.

Want... voor Maria werd echt alles anders vanaf dat moment. Toen ze in die man naast haar de stem van de Heere Jezus herkende, toen ging ze alles anders zien... Ze zag dat open graf nog steeds maar het was dus geen grafroof meer zoals ze dacht, het was de opstanding. En ze zag niet meer een tuinman, maar haar Heer: Rabbouni, 'mijn Meester'. *Geroepen door Jezus ga je dingen anders zien.* Je ziet dezelfde dingen, maar dan anders. Hoe?

Zonder Pasen zie je bijvoorbeeld wat de zonde hier op aarde allemaal kapot heeft gemaakt. En hoe het kwaad door heel ons leven verweven zit: in wat je soms denkt, wat je voelt, wat je wilt, hoe je naar anderen doet, of richting God. Het kwaad zit overal in en je komt er nooit vanaf zo lijkt het wel. Nu, daar moeten wij onze ogen niet voor sluiten. Maar dankzij Pasen gaan wij anders zien en mogen wij ook zien hoe God ons als nieuw ziet. Hij noemt ons niet 'stelletje zondaren' of 'gevalletje hopeloos'. Je wordt bij je naam geroepen! Je mag er zijn. Vergeven. Gered. Geliefd. Gekend. Gebor gen. Want Jezus heeft Zijn leven voor je over gehad!

Met Pasen ga je de dingen anders zien. Als je om je heen kijkt, dan zie je allemaal machten die ons beïnvloeden en die vrij spel lijken te hebben. De macht van het geld. De macht van het geweld. De macht van de angst. De macht van de leugen. En die macht zijn zo groot, ze hebben zo'n sterke invloed en aantrekkingskracht. Nou, we moeten onze ogen hier zeker niet voor sluiten. Opletten! Maar dankzij Pasen mogen wij zien dat er een grotere macht in het spel is, dan de machten die nu alles lijken te bepalen. Alle machten zullen het moeten afleggen tegen de allerhoogste Machthebber, Hij Die de duivel dodelijk heeft verwond en Die Zijn Zoon zelfs uit de dood heeft laten opstaan.

Nog iets: overal op de wereld zie je overal vergankelijkheid en de dood. Ook hier moet je de ogen niet voor sluiten, maar als je daar over na blijft denken, dan wordt het tamelijk zinloos allemaal... en onbegrijpelijk ook... Maar dankzij Pasen zien wij diezelfde dood – hij is er nog steeds helaas – maar hij is een doorgang tot het eeuwige leven. De dood is de nauwste en donkerste tunnel die er is, maar niet afgesloten. Nee, er is licht aan het einde van de tunnel voor iedereen die achter de Herder aangaat.

Zonder Pasen is het zo moeilijk om op deze wereld vol te houden. Ik wil niet somber zijn hoor, maar wat is de zin van al dit vergankelijke? Waar haal je de moed vandaan om door te blijven vechten tegen al die dingen die zo taai, zo afmattend zijn? Waar haal je de hoop vandaan als je alleen maar berichten krijgt over crises en dreiging van oorlog enzovoort? Gewoon maar niet teveel journaal kijken en niet teveel over nadenken? Nee, ik heb een beter idee: extra feestelijk Pasen vieren! Niet de pijn en de angst overschreeuwen en lege troost zoeken. Nee: zingen over de opgestane Heer.

Dankzij deze Jezus Die ons na Zijn dood en opstanding opzoekt en ons roept, mogen wij alles anders zien. *Wij zien geen andere wereld, maar wij zien de wereld wel anders.* Want in deze wereld, die trieste tuin met vergane

glorie heeft iemand gelopen. De tuinman zo werd gedacht, maar het bleek Gods Zoon te zijn. De Herder Die Zijn leven had gegeven en nu Zijn schapen weer bij elkaar roept. En dankzij Hem is deze tuin van de wereld vol met tranen toch een tuin vol van hoop.

Want... ik ga nog één keer de hulp van de kinderen erbij roepen: doet je die tuin waar wij het vanmorgen over hebben, die tuin waar Jezus in was begraven, aan nòg een andere tuin denken? Helemaal aan het begin van de Bijbel horen wij over een tuin, het paradijs...- de tuin van Adam en Eva - maar helemaal aan het einde op de laatste bladzijde van de Bijbel gaat het ook over een tuin. Weet iemand wat voor tuin dat is? Het is de nieuwe wereld die God zal gaan maken. Straks zal deze tuin van de wereld nog één keer zo mooi worden..., zo anders..., ja deze tuin, deze wereld met deze mensen en deze dieren en deze planten... God had deze wereld zo lief dat Hij Zijn Zoon zond... deze wereld zal helemaal nieuw gemaakt worden. Jezus was de Eerste Die mocht opstaan - als nieuw! - en straks zal alles, heel de tuin, veranderd en nieuw worden. Zal ik het eens voorlezen over die nieuwe tuin?

Openbaring 22: *1En hij (een engel) liet mij een zuivere rivier zien, van het water des levens, helder als kristal, die uit de troon van God en van het Lam kwam. 2In het midden van haar straat en aan de ene en de andere zijde van de rivier bevond zich de Boom des levens, die twaalf vruchten voortbrengt – van maand tot maand (elke maand) geeft Hij Zijn vrucht. En de bladeren van de boom zijn tot genezing van de heidenvolken. (Je wordt er dus helemaal gezond van) 3En geen enkele vervloeking zal er meer zijn. (Geen nare dingen meer.) En de troon van God en van het Lam zal daar zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen, 4en zullen Zijn aangezicht zien, en Zijn Naam zal op hun voorhoofd zijn. 5En daar zal geen nacht zijn, en zij hebben geen lamp en ook geen zonlicht nodig, want de Heere God verlicht hen. (Nooit meer bang in het donker. Altijd licht, stralend licht, want Jezus is ons licht.) En zij zullen als koningen regeren in alle eeuwigheid.*

Wij gaan nu een mooi lied zingen. Het gaat erover dat wij Jezus stem mogen horen, net zoals Maria. Dat Hij onze naam noemt. Omdat Jezus ons niet bij het graf wil laten blijven staan. Hij wil ons meenemen naar Zijn nieuwe tuin. En wij mogen hier op aarde alvast zaadjes gaan zaaien. Kleine zaadjes van liefde en geloof en hoop om te laten zien dat het echt al Pasen is.

*Jezus alleen, ik bouw op Hem
Hij is mijn hoop, mijn lied, mijn kracht.
Door stormen heen hoor ik zijn stem,
dwars door het duister van de nacht.*

*Zijn woord van liefde dat mij sust
verdrijft mijn angst; nu vind ik rust!
Mijn vaste grond, mijn fundament;
dankzij zijn liefde leef ik nu.*

(Opwekking 575)